

V těchto dnech se v Praze sešlo shromáždění naší církve, které je označováno slovem synod / což v převodu znamená skupinu, karavanu poutníků, tzn. Těch, kteří jdou stejným směrem, za stejným cílem / a jeho smysl a cíl bývá vyznačován / vysvětlován / touto skupinou slov – nejvyšší správní shromáždění. A není nejmenších pochyb o tom, že takových shromáždění je třeba a že mohou být přínosem za předpokladu, že jsou služební / že tedy jde o to, jak napomoci věci evangelia v této společnosti, jak napomoci životu a službě našich sborů (je jich cca 230 a jsou na celém území našeho státu a věci se mají tak, že někde si faráři „ koukají do okem “, jinde zas je počet jelenů na kilometr čtvereční podstatně vyšší než počet členů naší církve) – jedna z otázek, kterou je třeba vyřešit je otázka financování – s tzv. odlokou skončí příspěvky státu na provoz církve – čím je nahradíme – nepochybně je třeba stávající prostředky lépe využívat a více jich shromažďovat – dokážeme to ? /.

A přeci není možné zůstat jen u těchto záležitostí. Boží lid přeci víc než předpisy / byt' by byly sebestopýšnější /, víc než bezchybně pracující organizační struktura dobře vybavená nejrůznějšími technickými vymoženostmi, víc než „ družina “, kdo se dokáže prosadit či „ prodat “ / má „ úspěchy “/. – K poučení v tomto slova smyslu nám jistě napomůže svědectví novozákonního pojednání nadepsaného jako dopis Efezanům, které se soustředěně zabývá otázkou církve z jině – ne správní, ne organizační – stránky. A v něm se smíme setkat s těmito podněty :

Církev je společenství / nikoliv patra či družina spřízněných duší (těch, kdo si cílevědomě „ hrají do noty “ a tak se vzájemně obdivují, někdy i podbízejí) /. Toto společenství je „ ustaveno “ na základě určitého vztahu / a i proto je jedinečné, vyjimečné /. Základu, ke kterému se lidé sami od sebe nedopracují, vztahu, který jim byl z lásky a v lásce darován / který směli přijmout /. A díky jemu zjišťují, že ti kolem nejsou soupeři / soci /, na které je třeba si dávat bedlivý pozor, ale bližní. A že i když jsou jiní, odlišní, nemusí to být „ kamenem úrazu “, jak to mezi lidmi nejednou bývá, ale že si mohou být vzájemně oporou a obohacím. A tento vztah není nikde jinde k mání.

Je možné povědět i to, že ti, kdo se do tohoto společenství začlenili, mají podobnou / obsahově / minulost. Jsou to ti, kdo nějakým způsobem „ naletěli “ / „ zapletli se “ / onomu Zlému / diabolovi – rozvraceči /. A tak se jim přihodilo, že místo toho, aby svým konáním „ pečovali o zahradu “ (vzdělávali ji) / připojovali se k Božím plánům a záměrům, které jako jediné jsou skutečnou nadějí pro tento svět Gn 2, 15 - na rozdíl od všelijakých „ snů “ – ilusí /, která jim byly svěřena , chtějí se dostat / „ obsadit “ / do „ nebe “ / Gn 11, 4 / . Jenomže tam, kde člověk chce panovat, začne myslet jenom sám na sebe a přínosem není, ba nejednou se stane břemenem, je na obtíž.

Je třeba povědět i to, že církev je také společenstvím osvobozených či uzdravených. Míním to tak, že jsou to ti, kdo se dostali / byli osvobozeni / z moci nadvlády Zlého a uzdraveni z nejrůznějších pochroumání, které ten Zlý způsobil, díky Tomu, který je v Novém zákoně označován jako Záchranec / „ Otec poslal Syna, aby byl záchrancem “ 1 J 4, 14 , „ naděje v Bohu, který je záchranec všech lidí “ 1 Tm 4, 10 /. A díky tomu se před nimi otevřela možnost / nejednou „ nečekaná “ a to i tam, kde to nikdo nečeká („ nejsou pro to podmínky “) / naplňovat čas svěřený a darovaný na této Zemi dobrým, hodnotným obsahem / často si opakují větu známého německého bohoslovce Dietricha Bonhoeffera, který patřil mezi ty, kteří řekli ne hrůze zvané Adolf Hitler (narodil se v dnešní Vratislavi, původně Breslau) – církev, Ježíšův učedník znamená být tu pro druhé (zamlouvá se mi i věta církev jako domov, přístřeší v nepohodě, které v současném světě, společnosti skutečně není málo) /.

Nač tedy pamatovat především, když zazní slovo církev v současnosti ?

Církev je darované společenství. To není v žádném případě samozřejmost / nejrůznějších part a partiček je pravda dost, ale vztahů, které nesou, drží a obohacují je trvalý nedostatek /. I když ony nejrůznější správní věci nepochybně potřebné, důležitější je vnitřní, obsahová stránka. Tu nelze naplánovat, usnést, sepsat. O tu je třeba v tom nejlepší slova smyslu zápasit a především prosit. Mezi židovské zvyky patří při modlitbě vztahovat k „ nebi “ prázdné ruce / jakési „ volání o pomoc “ (je s onou prázdnotou třeba něco udělat) /. Otázka po obsahu není nikdy marná a zbytečná. A soudím, že i pro naši církev naléhavá / poznámka „ pod čarou “ nezaměňovat pojem obsah s číslicí počet aktivit /.

Církev je prostorem, kde může docházet k osvobození a uzdravení od Zlého. Je sice pravdou, že do oblasti lidských schopností a dovedností patří tzv. psychologie / nauka o vztazích mezi lidmi / a tzv. psychiatrie / obor, který se snaží odstranit či omezit nejrůznější poruchy cestou léčebných postupů či léků /, ale nic z toho nedokáže osvobodit z područí Zlého a uzdravit to, co znetvořil / znetvořenina = opak Božího dítěte /. Dle svědectví bible jsou zde možnosti jiné a především účinnější a těmi je Ježíšova cesta. Snad stojí za připomenutí, že jedna z nepominutelných postav dění zvaného Milíč z Kroměříže mluvil o Večeři Páně, pro něj

symbolu toho, co Ježíš pro člověka vykonal, jako o léku proti Zlému a doporučoval její co nejčastější přijímání.

Církev je společenství, které se nezaobírá jenom samo sebou. Myslím v této souvislosti na výroky zaznamenané v evangeliu o světle a soli / Mt 5, 13 / a kvasu / Mt 13, 13 /, kdy málo může znamenat mnoho. Ano, co se týče počtu současná ČCE skutečně nemá na „ velkorozměrové “, akce. Ale to neznamena, že ji Pán Bůh odepsal – jistě bude při ní stát, i když půjde o rozměrově akce, budou - li to akce ve jménu evangelia a naplněné evangeliem.

Tábor 10. 6. 2012

vstup: Mt 9, 2
čtení: Iz 54, 4 - 8
před: Iz 11, 2
text: Ef 1, 15 - 18
VP:
poslání: Kol 1, 9 - 10

EZ 211 138
DEZ 611
SV 261

Vyznání a chvály :

Ž 25, 4 - 5

Hospodine, Pane náš laskavý a Otče dobrotivý,

K dnešní společnosti patří takřka nepřehlédnutelná řada možností, čím naplnit dny, které nám byly na této Zemi svěřeny

Jenže ne každá z nich je vnitřně bohatá, ne každá je pomocí a přínosem pro ty, mezi které jsi nás postavil

A tak tápeme a často bloudíme, našimi průvodci jsou otázky na které nemáme odpověď a strach z budoucnosti, o které nic nevíme

Děkujeme za ujištění, že v našem rozhodování a hledání nejsme sami, ale že Ty nám stojíš trpělivě a věrně na blízku, jako ten, který se ujímá a který se nepohoršuje

Vyznáváme, že tuto příležitost bereme jako jednu z mnohých a tak těkáme od jedné ke druhé a vyčerpáváme se sami sebou a s těmi druhými, zvláště pak potřebnými se míváme

A tak před Tebe předstupujeme s hlavou skloněnou a pokorně voláme – Pane smiluj se a ve svém odpuštění před námi otevři novou cestu

chválíme Tě , že se nenecháváš odradit nezájmem a stále zveš na novou, nadějnou cestu a to všechny bez rozdílu

chválíme Tě, že u Tebe je možné složit vinu a selhání a být tak osvobozen od tohoto břemene, s nímž si nevíme rady

chválíme Tě, že smíme žít v tomto světě, domově, který nám připravila Tvá láska

Výročí :

10.6.

1942 Lidice tato obec nedaleko Kladna byla vypálena jako odvěta za atentát na představitele německého nacismu u nás R. Heydricha

12.6.

1737 Rixdorf – založena česká kolonie v Berlíně pro exulanty z Čech, převážně přívržence české reformace

13.6.

1965+ Martin Buber, židovský myslitel, zastánce názoru, že existují dva druhy vztahů - já ty = vztah osobní, já ono = vztah předmětný

14.6.

1796 František Palacký historik, evangelík, rozvinul teorii, že významnou hodnotou našich dějin je česká reformace

1932+Ferdinand Císař, český reformovaný theolog a farář, který mimo jiné působil i v Kloboukách u Brna, kde přijal do reformované církve T.G.Masaryka, nejrůznějšími způsoby propagoval českou reformaci, usiloval o ustavení samostatné české evangelické církve a po jejím vzniku / 1918 / se stal členem jejího prvního synodního výboru

15.6.

1940 obsazení pobaltských republik – sovětská armáda obsadila Litvu, Lotyšsko a Estonsko a ty se z donucení staly součástí Sovětského svazu, tato situace trvala do roku 1991

1949+ Josef Křenek, třetí synodní senior naší církve, odmítl spolupracovat s nacisty, proto byl zbaven státní moci svého úřadu

16.6.

1722 vznik Ochranova – obec v blízkosti našich hranic v severozápadních Čechách, která byla založena na panství hraběte Zizendorfa pro exulanty pro víru z Čech, zde vznikla i tzv. Obnovená Jednota bratrská, zde byla „ vynalezena “ tzv. Hesla, pomůcka která vede k soustavnému a každodennímu čtení bible a podporuje církevní sounáležitost / podobně si „ připomínají i ostatní “ /

Citáty :

„ hněv je počátkem šílenství “

Marcus Cicero, římský spisovatel

„ člověk je krásný, je – li člověkem “

latinské přísloví